

МАР'ЯНА ПИЛЬНИК

В ТИШІ ДУМОК

Книга-нагадування

Тернопіль
Видавець Тарас Вашків
2023

УДК 821.161.2-3:82-4

П 32

Пильник, Мар'яна

П 32 В тиші думок. Книга-нагадування / Мар'яна Пильник. — Тернопіль: Видавець Тарас Вашків, 2023. — 102 с.

ISBN 978-617-8069-13-1 (PDF)

Книга, що нагадає прості й важливі істини, про які забуваємося у погоні за успіхом та швидким ритмом життя: затишок дому, цілюща краса природи, радість життя тут і тепер, глибина розуміння себе... Сповіднитися і подивитися на все, що у вас вже є, по-новому навчитися черпати сили з кожного дня і сповна радіти життю – такою є головна ціль книги.

Понад 70 коротких історій надихнуть вас і стануть добрими провідниками на дорозі до себе.

Книга призначена для широкого кола читачів.

УДК 821.161.2-3:82-4

Літературно-художнє видання

Мар'яна Пильник **В тиші думок**

Автор ілюстрацій **Ірина Сажинська**

Коректор **Олександр Вашків**

Видавець Тарас Вашків

Адреса видавця: вул. Живова, 28, кв. 97, м. Тернопіль, 46008, Україна

E-mail: vashkiyt@gmail.com. Telegram, Viber, WhatsApp: +380506646919

Тел. +380-50-664-69-19

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК №7093 від 07.07.2020.

© Мар'яна Пильник, текст, 2023

© Ірина Сажинська, ілюстрації, 2023

© Видавець Тарас Вашків,
виключна ліцензія на видання
електронних книг, 2023

ISBN 978-617-8069-13-1

ЗМІСТ

I ЧАСТИНА. ВСЛУХАЮЧИСЬ У ТЕПЕРІШНЄ 7

Про такий малий великий світ	8
Про пташа	9
Про ландшафти	11
Про мушлю	13
Про тишу	14
Про усвідомленість	15
Про дощ	16
Про захід сонця	18
Про безкорисливість	19
Про маленьку бджолу	20
Про весну	21
Про грозу	22
Про осінь	23
Про осіннє листя	24
Про дороги осені	25
Про жовтий колір	26
Про власні береги	27

II ЧАСТИНА. ВСЛУХАЮЧИСЬ У МИНУЛЕ 29

Про пам'ять	30
Про дім	31
Про місця сили	32
Про старий фотоальбом	33
Про велосипед «Україна»	35
Про дитинство	37

Про маму	39
Про терпіння	40
Про чекання	41
Про красу поряд	42
Про фіалкове підвіконня	43
Про радість жити	44
Про кохання	45
Про стару яблуню	46
Про спогади	48
Про пошук дому	49
Про маленьку людину на великій планеті	50

III ЧАСТИНА. ВСЛУХАЮЧИСЬ У ВІЧНЕ 51

Про Бога	52
Про віру	53
Про молитву	54
Про життя	56
Про шлях	57
Про силу	58
Про сам(отн)ість	59
Про смуток	60
Про невідповідності випадковості	61
Про перший молитовник	63
Про милосердя	65
Про погляди	66
Про любов	67
Про терновий вінець	68

IV ЧАСТИНА. ВСЛУХАЮЧИСЬ У СЕБЕ 71

Про пізнання себе	72
Про дороги до себе	73
Про простоту	74
Про помилки	75
Про те, що залишається	76

Про сміливих	77
Про мрії	78
Про наївність	79
Про страх	80
Про мовчання	81
Про вміння слухати	82
Про те, як стати письменником	83
Про мову	84
Про білий аркуш	85
У ЧАСТИНА. ВСЛУХАЮЧИСЬ У ІНШОГО	87
Діалоги	88
ПРО АВТОРА	101

ВСЛУХАЮЧИСЬ У ТЕПЕРІШНЄ

І ЧАСТИНА

ПРО ТАКИЙ МАЛИЙ ВЕЛИКИЙ СВІТ

*

На найвищій гілці вишні сидить молоденький шпак. Він подзьобує плоди й на його сіре пір'я спадає їх червоний доспілий відсвіт. Листя хлюпочеться на вітрі, мовби вода, й сіре пташа ховається то за зеленим, то за червоним кольором, набираючи іншої, по-літньому особливої барви.

*

На вибіленому аж до перших гілок стовбурі бігають мурахи. Вгору, вниз, вгору... І хоч танцюють власні ритми, але нагадують, що все у цьому світі невпинно повторюється.

*

Над волошками в садку літають бджоли, збираючи нектар. Вгорі над їхніми тендітними голівками пливуть білі човни хмар, ніби дзеркало, відбиваючи синяву квітів.

*

Кіт тихо лежить на лаві біля дому, чемно залишивши місце господарю. По обіді, коли сонце перекотиться на інший бік, він звично заховається серед затінку зелені й муркотітиме...

*

Цей день отак повільно і тихо, однак впевнено і беззупинно, буде розгойдувати час, поміщуючи нас у сьогодні. Вміщаючи у таке коротке сьогодні це сіре пташа, синю, як небо, волошку, ці зелені обважнілі дерева з довгими тінями прохолоди... Відтак, вміщаючи у собі такий маленький великий світ.

ПРО ПТАША

*

Іноді почуваш себе так легко, ніби ти птаха і живеш у крихітному гніздечку десь на дереві, і щодня, як тільки прокинешся, бачиш тиху плинність блакитних хмар над собою. Їхнє світло спершу лоскоче очі, ніжно пробуджуючи, а потім ховається між зеленню листя і, зрештою, зникає... Та ти уже повний сил, зустрічаєш цей день з такою крихкою легкістю, що він тече в спокої, повільно, розмірено, ніби помаху крил.

*

В той літній день я ховалася від сонця саме у такому домі, непорушно сидючи під вишнею, що вже почала скидати пожовтілі човни свого листя у хвилі трав. Та вони приймали їх приязно, хоч і світилися на її берегах жовтим, нагадуючи про осінь.

Деяке листя, ніби дощ, скрапувало і на моє тіло, прощаючись. Як багато таких тендітних і красивих листочків з цієї вишні я вже зберегла поміж сторінками книг. І ці теж скрапують з дерева, ніби просяться бодай заглянути всередину.

*

Кладу один із них на долоню і тихо розглядаю. Жовтий відсвіт листочка спадає мені на плече й у його швидкому мереху просто на виступі моєї ключиці раптом з'являється маленьке пташа.

Воно сіло на мене, ніжно торкнувшись лапками, і я відчуваю на собі їхнє тепло і гострість маленьких кігтиків. Та мене це зовсім не лякає і я й далі не ворухуся аби не сполохати його. Жовте світло листочка, ніби перша тінь осені, спадає на моє плече і його тендітні крильця. І якусь мить ми обоє

сидимо непорушно, як ніколи глибоко відчуваючи спокій
моменту тут і тепер. Я і це маленьке пташа на моєму плечі.

*

Бо іноді відчуваєш себе так легко, ніби ти птаха і живеш
у крихітному гніздечку десь на дереві...

ПРО ЛАНДШАФТИ

*

Кожна людина має власний внутрішній ритм: хтось схожий на розлогу і глибоку ріку, а хтось — на бурхливе солоне море, інший — на величний безмежний океан.

Всі ці звуки шумлять всередині й завжди повертають тебе додому — місця, де виріс.

Місця, яке виростало у тобі.

*

Ми й не підозрюємо як глибоко формує нас простір довкола. Вже давно прийняла за істину слова улюбленого поета Миколи Воробйова: «Нація — це рельєф». Для мене вони пояснюють багато. Адже зовсім по-іншому відчуваємо і поводимо себе поміж обширу рівнин, серед висоти гір чи на довгій лінії морського берега, хвилі якого раз за разом змивають сліди, ніби нас тут ніколи не було, ніби не хочуть пускати ще когось у своє синє полотно...

*

Ландшафти віддзеркалюють наш характер.

*

На людей можна дивитися, як на пейзажі, й завдяки цьому відгадувати їх самих.

*

Так багато простору ми вміщаємо всередині!

Так багато звуків щоразу намагаються прорватися назовні серед шуму міста. В якому ти — один, стоїш серед хаосу тиші й намагається прислухатися до себе.

*

Чуєш? Десь глибоко на дні, всередині шумить вода, вдаряючись об стіни втомленого тіла. Що це — хвилі океану? Плюс-кіт ріки? Чи можливо солоний слід моря на твоїх спраглих справжності вустах?

*

Просто прислухайся до себе в тиші думок і почувеш...

ПРО МУШЛЮ

*

Людина чимось схожа на мушлю. Маленьку ракушку на дні океану чи морському березі. Кожна точна у своїй неповторності й тому красива. Кожна замкнута у своєму просторі й тому самотня. Світиться і шумить, виблискуючи світлом власної краси зі самого дна.

*

В дитинстві часто прикладала ракушку до вуха і слухала море. Було дивно, звідки беруться у цьому маленькому камінці звуки вітру... Мушля звучить так проникливо і просто, ніби це і є один із найперших інструментів, даних людині природою.

У вишуканих лабіринтах черепашки народжується тонкий звук і ти, мовби сидиш на березі моря і вслухається у його спокій, і розумієш — голос всередині є чимось настільки первинним і чесним, що триватиме вічно. Він ж бо такий самодостатній у своїй красі!

*

Кожен із нас має свою музику всередині. Кожен із нас є музикою, яку дала нам природа. Наша ціль — прислухатися до неї, ловити ритм і жити в унісон. Бо лише тут, серед суголосся музики, можна сповна наповнитися силою рухатися далі.

*

Людина ж бо — мушля.

*

Людина ж бо — музика.

ПРО ТИШУ

*

Торкаєшся невагомості всередині себе, ніби час довкола зупинив своє русло і тече лише в тобі, повільно так, що аж лоскотно в руках і легенях.

*

Слова застигли на вустах і мовчать, бо куди ще можна поспішати у цей вечір? Коли сонце кидає тепле проміння на твоє тіло і ти відчуваєш його дотики, ніжні, як руки мами.

*

Отак і можна обійнятися зі світом одного вечора, відкрити йому себе, так легко, мовби перегорнута на чисту сторінку у власній книзі, давши перо у руки самому Всесвіту.

*

Отак і можна в тіні одного літнього вечора відпустити зайве, залишивши собі себе і цю мить, і це призахідне сонце, і цю тишу, народжену з справжнього спокою.